

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਐਸ ਐਸ ਦੁਲਟ, ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਜੇ.ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਮੈਸਜਰ ਮੰਗਤ ਰਾਮ-ਰੋਸ਼ਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ -ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ 1526

ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ (1883 ਦਾ XX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 30—ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ—ਸਿਰਫ ਦੋ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਲੱਕੜ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ—ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਰੰਗਦਾਰ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਵਿਤਕਰਾ—ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ—ਕਿਹੜੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ—ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਕੀ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਮਾਨ ਟੈਕਸ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ ਐਕਟ, 1883 ਦੀ ਧਾਰਾ 30, ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਕਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹਨ-

(i) ਕਿ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ;

(ii) ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਾ ਕਾਰਕ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ; ਅਤੇ

(iii) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੀ ਦਾ ਵਿਵਸਥਾ (ਬੀ) ਕਿਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਦਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਦੋ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਲੀਪਰ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਦੀ ਆਈਟਮ 56 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿਚ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਲੀਪਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੜਕਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੋਰਡ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਕੱਤਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੜਕਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਬੇਈਮਾਨ ਜਾਂ ਰੰਗੀਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸੜਕਾਂ ਤੋਂ ਲੱਕੜ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਲੱਕੜ, ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ, ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਵਿੱਚ "ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਾਰੰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਇੱਕ ਵਾਰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਹੀ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

10 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। 31 ਜਨਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਐਸ.ਦੁਲਤ, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਵੇਜਾ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਮਿਤੀ 5 ਅਗਸਤ, 1959 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਦਾਸ ਜੈਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਮਿਤੀ 30 ਜਨਵਰੀ 1959, ਦੀ ਲਾਗਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਡੀ.ਐਨ.ਏ ਵਾਥੀ ਅਤੇ ਨਗਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਵਕੀਲ

ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ, ਐਸ.ਡੀ. ਬਾਹਰੀ, ਅਤੇ ਵੀ.ਸੀ. ਮਹਾਜਨ, ਵਕੀਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਲਟ, ਜੇ.—ਇਹ ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਪੀਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ।

ਤੱਥ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਦਲੀਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਮੋੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਠਾਨਕੋਟ, ਜੋ ਕਿ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਲੱਕੜ ਮੰਡੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ 8 ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਕਈ ਲੱਕੜ ਦੇ ਵਪਾਰੀ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲੱਕੜ ਰਾਵੀ ਦਰਿਆ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਮਾਧੋਪੁਰ ਜੋ ਕਿ ਅੱਪਰ ਬਾਰੀ ਦੁਆਬ ਨਹਿਰ ਦਾ ਸਿਰਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ ਜੋ ਕਿ ਮਾਧੋਪੁਰ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੀਲ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਥਾਵਾਂ ਸੜਕੀ ਮਾਰਗ ਰਾਹੀਂ ਪਠਾਨਕੋਟ ਨਾਲ

ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਵਾਜਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ 1940 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਪਠਾਨਕੋਟ ਰੋਡ ਤੋਂ ਲੰਘਦੀ ਲੱਕੜ ਉੱਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਜੇ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਵਪਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਮੇਸਰਸ ਸਪੇਡਿੰਗ ਡਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਨੇ 1,200 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਪਠਾਨਕੋਟ ਸੜਕ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਯੋਗਦਾਨ ਵਜੋਂ ਇਸ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੂੰ ਫਿਲਹਾਲ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ Messrs Spedding Dinga Sifigh and Company, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਇਹ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। 1952-53 ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਅੱਧਾ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਬਾਕੀ ਅੱਧੀ ਰਕਮ ਹੋਰ ਲੱਕੜ ਵਪਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਤੰਬਰ, 1953 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੇ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਮਾਧੋਪੁਰ ਰੋਡ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਪਠਾਨਕੋਟ ਰੋਡ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਲੀਪਰਾਂ ਤੇ ਦੋ ਆਨੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲੀਪਰ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਇਤਰਾਜ਼ ਮੰਗੇ ਗਏ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਰਹਿੰਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਇਕ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲੀਪਰ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਮੰਗੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਲੱਕੜ 'ਤੇ ਇੱਕ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲੀਪਰ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਾਉਣ ਦਾ ਮਤਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ 1 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਤੋਂ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਮਾਧੋਪੁਰ ਰੋਡ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਪਠਾਨਕੋਟ ਰੋਡ 'ਤੇ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਲੀਪਰਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲੀਪਰ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਪਾਰੀ, ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਆਧਾਰ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਸਾਰੇ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਹੁਤੇ ਉਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ।

ਇਹ ਟੈਕਸ ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ-

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 30 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਫਿਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 31 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ-

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਭਾਗ 31 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 30 ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 31 ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਅਵੈਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਾਰਜ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਮੰਡਲ ਇੰਨਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 30 ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੀਮਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕੇਵਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ

ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਸੀਮਾ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਾ ਕਾਰਕ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੀਮਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਦਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਸਵੈ-ਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿਹਤਰ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਕੰਮਕਾਜ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੰਡ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਇਸ ਲਈ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਸੀਮਾਵਾਂ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੁਝ ਖਾਸ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਟੈਕਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਟੈਕਸ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ, ਨਾਮਕ ਵਸਤੂਆਂ ਤੱਕ ਟੈਕਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਦੋਂ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਲੀਲ, ਕਿ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਮਾਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਬੰਬਈ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀਜ਼ ਐਕਟ, 1901 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਲੀਹਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਅਵਸਥੀ ਨੂੰ ਵੈਸਟਰਨ ਇੰਡੀਆ ਥੀਏਟਰਸ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਪੂਨਾ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਸ.ਆਰ.ਦਾਸ, ਸੀ.ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੂਜਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 59(1) (xi) ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਟ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਟੈਕਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਗੈਰ-ਸੰਚਾਲਿਤ, ਗੈਰ-ਕੈਨਲਾਈਜ਼ਡ ਅਤੇ ਅਚਨਚੇਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇਂ, ਕਹੋ, ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ। ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਰਵ-ਵਿਆਪੀ ਵਫ਼ਦ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਆਮਦਨ-ਕਰ ਜੋ ਕਿ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਗਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ, ਸੈਕਸ਼ਨ 59 ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 'ਇਸ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਟੈਕਸ' ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀਆਂ ਉੱਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ YII ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। ਟੈਕਸ, ਇਸ ਲਈ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ।

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਹਨ ਅਤੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੈਲੀਗੇਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ, ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਰਾਏ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸਨ।

ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਰੰਗਦਾਰ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਕਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਖਾਸ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਫ਼ਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਟੈਕਸ ਹੈ। ਇਸ ਝਗੜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਟੈਕਸ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਦੋ ਸਫ਼ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਲੀਪਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਤੇ। ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਦੀ ਆਈਟਮ 56 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿਚ ਸਫ਼ਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਝ ਸਫ਼ਰਾਂ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਲੀਪਰਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅੰਤਰੀਵ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਖਾਸ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦਾ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬੋਰਡ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਕੱਤਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟੈਕਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਕੱਤਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਬੇਈਮਾਨ ਜਾਂ ਰੰਗੀਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਮਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਹਿਸੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਸ ਕਾਰਜਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਆਮ ਮਾਲੀਏ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਵਸਤੂਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਆੜ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਹੈ।

ਉਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਹਾਲਾਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਸਫ਼ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਤੇ, ਬਾਕੀ ਸਫ਼ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਤਕਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ, ਇਸ ਲਈ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਮੈਂ ਲੱਭਦਾ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲੱਕੜ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਫ਼ਰ ਉੱਤੇ ਲਿਜਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਪਠਾਨਕੋਟ ਬਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਲੱਕੜ ਨੂੰ ਦੋ ਸਫ਼ਰਾਂ ਯਾਨੀ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਮਾਧੋਪੁਰ ਰੋਡ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਕੰਢੀ-ਪਠਾਨਕੋਟ ਰੋਡ ਉੱਤੇ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਸਫ਼ਰਾਂ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੇ ਸਲੀਪਰਾਂ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਤੱਕ ਹੀ ਕਿਉਂ ਸੀਮਤ

ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਸੜਕਾਂ ਮਨਮਾਨੇ ਵੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਠੋਸ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਕਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਰਗੀਕਰਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਦੀ ਅਗਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ 'ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ' ਨਾਲ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ 'ਮਨਜ਼ੂਰੀ' ਨਾਲ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਕਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਪਹਿਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ 'ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਟੈਕਸ 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਦੋ ਪਾਬੰਦੀਆਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 31 ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲੰਘੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਗੈਰ-ਵਾਜਬ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਹੁਣ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਸੀ। ਹੋਇਆ ਇਹ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੋ ਆਨੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲੀਪਰ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਸਲੀਪਰ-ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਸੀ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲੀਪਰ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਸਲੀਪਰ-ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸਲਈ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਾ ਦਬਾਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੇ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮੈਸਰਜ਼ ਸਪੈਂਡਿੰਗ ਡਿੰਗਾ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੁਆਰਾ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੇ ਕੁਝ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਫਿਲਹਾਲ, ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਉਹੀ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਵਸਥੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਜੀਵ ਮਿਤਲ (ਅਨੁਵਾਦਕ)